

6

*Hea emand, kivist südagi ju kurvastaks
su jutustatud teenimatuist hädadest ja muredest.*

EDMUND SPENSER, „HALDJAKUNINGANNA”

Wodehouse Terrace asus künkal, avara vaatega all laiuvale lahele. Paljudel majadel oli pööning ümber ehitatud, kuid Anna ja Kimi maja, nagu Strike ja Robin tänavalt nägid, oli ehitatud ümber laiaulatuslikumalt kui ükski teine, nii et seal, kus kunagi oli olnud katus, oli nüüd kandiline klaasist kast.

„Mis tööd Anna teeb?” küsis Robin, kui nad sammusid trepist üles sügavsinise välisukse poole.

„Pole aimugi,” vastas Strike, „aga tema naine on psühholoog. Mulle jäi mulje, et tema selle juhtumi uurimise mõttest vaimustatud ei ole.”

Strike vajutas kellanuppu. Nad kuulsid samme – palja puidu peal, nagu tundus – ja ukse avas doktor Sullivan, pikka kasvu, heledapäine ja paljaste jalgadega, jalas teksad ja seljas särk, päike prillidel helkimas. Ta vaatas Strike’i ja siis Robinit üllatunult.

„Minu partner büroos, Robin Ellacott,” selgitas Strike.

„Aa,” tegi Kim rahulolematult. „Te ikka mõistate... see pidi olema kõigest esialgne kohtumine.”

„Robin sattus ühe teise juhtumi pärast siinsamas lähedal ranniku ääres olema, nii et...”

„Ma ootan hea meelega autos,” lausus Robin viisakalt, „kui Anna räägiks Cormoraniga parema meelega omaette.”

„Nooh... eks me vaata, mida Anna arwab.”

Kim astus eest, et nad sisse lasta, ja lisas: „Otse trepist üles, elutuppa.”

Oli selge, et maja on läbinisti ümber ehitatud, ja väga kõrgel tasemel. Kõikjal oli pleegitatud puit ja klaas. Magamistuba, nagu Robin läbi avatud ukse nägi, oli kolitud alumisele korrusele, ilmselt töötoa kõrvale. Ülemisel korrusel, klaasist kasti sees, mida nad olid juba tänavalt näinud, oli avatud

plaaniga ruum, mis ühendas endas köögi, söögitoa ja elutoa ning pakkus vaimustavat vaadet merele.

Anna seisis kiiskava, kalli kohvimasina kõrval, seljas sinine puuvillane kottis pükskostüüm ja jalas valged riidest kingad, mis Robini meelest olid stiilsed, Strike'i meelest aga inetud ja vanamoelised. Anna juuksed olid kuklasse seotud, see paljastas tema peene näostruktuuri.

„Oh, tere,“ ütles ta, võpatades, kui neid nägi. „Ma ei kuulnud üle kohvimasina häälte, et keegi tuli.“

„Annie,“ lausus Kim ning tuli Strike'i ja Robini järel tupp, „see on Robin Ellacott, ee... Cameroni partner büroos. Ta lahkub hea meelega, kui sa räägiksid parema meelega ainult...“

„Cormoraniga,“ parandas Anna. „Kas seda nime aetakse ühtelugu sassi?“ küsis ta Strike'ilt.

„Tihtipeale,“ vastas Strike, kuid muigega. „Aga see on ka kuramuse tobe nimi.“

Anna pahvatas naerma.

„Mul pole midagi selle vastu, et teie ka juures olete,“ ütles ta Robinile, läks tema juurde ja pakkus talle tervituseks kätt. „Ma olen vist teie kohta ka lugenud,“ lisas ta, ja Robin tegi näo, et ei pannud tähele, kui Anna heitis pilgu pikale armile tema randmel.

„Palun, istuge,“ lausus Kim ja osutas sisseehitatud istumisala poole madala läbipaistvast akrüülist laua ümber.

„Kohvi?“ pakkus Anna, ja mõlemad nõustusid.

Luuraval sammul tuli tupp *ragdoll* tõugu kass, kes astus peenelt läbi päikesevalguse lompide põrandal, silmad samasugused kui Joanil teisel pool lahte. Kui ta oli nii Strike'i kui Robini ükskõikselt, kuid hoolikalt üle vaadanud, hüppas ta kergelt diivanile ja otse Strike'ile sülle.

„Iroonilisel kombel,“ tähendas Kim, kui tõi laua juurde kandiku tasside ja küpsistega, „armastab Cagney *hirmsasti* mehi.“

Strike ja Robin naersid viisakalt. Anna tõi kohvikannu ja kaks naist istusid teineteise kõrvale, Strike'i ja Robini vastu, nii et jäid näoga täie päikeselõõsa sisse, kuni Anna võttis kaugjuhtimispuldi, mis langetas kreemikad rulood.

„Imeline maja,“ märkis Robin ringi vaadates.

„Aitäh,“ ütles Kim. „*Tema* töö,“ lisas ta ja patsutas Annat põlvele. „Ta on arhitekt.“

Anna kõhatas.

„Ma tahan vabandust paluda,“ lausus ta ja vaatas Strike'ile oma ebatavaliste hõbehallide silmadega rahulikult otsa, „selle eest, kuidas ma eile

käitusin. Ma olin joonud mõne klaasi veini. Ilmselt te mõtlesite, et ma olen mingi veidrik.”

„Kui ma oleksin nii arvanud,” vastas Strike, silitades valjusti nurruvat kassi, „ei oleks ma praegu siin.”

„Aga meediumi mainimine andis täiesti vale... sest, uskuge mind, Kim ütles juba, milline narr ma olin, et tema juurde läksin.”

„Ma ei arva, et sa oled narr, Annie,” lausus Kim vaikselt. „Ma arvan, et sa oled haavatav. Seal on vahe sees.”

„Kas tohib küsida, mida see meedium ütles?” uuris Strike.

„Kas see on oluline?” küsis Kim vastu, vaadates Strike'i umbusuga, nagu Robinile tundus.

„Juurdluse jaoks mitte,” vastas Strike, „aga kui tema – mees või naine? – on põhjus, miks Anna minu poole pöördus...”

„See oli naisterahvas,” ütles Anna, „ja ta ei öelnud mulle tegelikult midagi asjalikku... kuigi ega ma ei...”

Närviliselt naerdes vangutas ta pead ja alustas otsast peale.

„Ma tean, et see oli tobe. Ma... mul olid hiljuti rasked ajad... ma tulin oma firmast ära ja saan varsti nelikümmend ja... noh, Kim oli ära, mingil kursusel, ja mina... noh, küllap ma tahtsin...”

Ta tegi kätega liigutuse, nagu heidaks selle kõik kõrvale, hingas korra sügavalt ja lausus:

„See meedium on üsna tavalise väljanägemisega naisterahvas, kes elab Chiswickis. Tema maja on täis inglaid – see tähendab, savist ja klaasist tehtud inglaid – ja üks suur on maalitud sametile kamina kohal.

Kim,” jätkas Anna sihikindlalt, ja Robin heitis pilgu psühholoogi poole, kelle ilme oli osavõtmatu, „Kim arvab, et see naine – see meedium – teadis, kes mu ema on... et ta guugeldas mind, enne kui ma tema juurde läksin. Ma ütlesin talle oma päris nime. Kui ma kohale jõudsin, ütlesin ma lihtsalt, et minu ema suri kaua aega tagasi – kuigi muidugi,” lausus Anna oma peente käte järjekordse närvilise liigutusega, „pole mingeid tõendeid, et mu ema oleks surnud... see ongi osalt põhjus... aga igatahes ütlesin ma meediumile, et ta on surnud ja et keegi pole mulle kunagi selgelt öelnud, kuidas see juhtus.

Niisiis see naine... noh, ilmselt võiks öelda „läks transsi”,” ütles Anna piinliku ilmega, „ja ütles mulle, et kõik arvavad, et kaitsevad mind ja teevad mulle sellega head, aga nüüd on mul aeg tõde kuulda ja varsti saan ma „juhtlõnga”, mis mind tõe juurde viib. Ja ta ütles „sinu ema on sinu üle väga uhke” ja „ta valvab sinu üle kogu aeg” ja muud sellist. Ilmselt on need selgetnäigijate stamplused... ja siis, lõpuks, „ta lebab pühas paigas”.”

„Lebab pühas paigas?” kordas Strike.

„Jah. Küllap ta arvas, et see trööstib mind, kuid mina ei ole kirikuskäija. Minu ema viimase puhkepaiga pühadus – juhul kui ta on maetud... noh, see pole tõesti minu peamine mure.”

„Kas ma tohin märkmeid teha?” küsis Strike.

Ta võttis välja märkmiku ja pastapliiatsi, mille kohta kass Cagney paistis arvavat, et need on mõeldud ekstra tema lõbustamiseks. Ta üritas pliiatsit jalgadega põtkida, samal ajal kui Strike kuupäeva kirja pani.

„Tule siia, rumal loom,” ütles Kim, tõusis, tõstis kassi Strike'i sülest ja pani tagasi soojale puitpõrandale.

„Alustame algusest,” sõnas Strike. „Te olite vist väga väike, kui teie ema kaduma läks?”

„Natuke rohkem kui aasta vana,” vastas Anna, „nii et ma ei mäleta teda üldse. Meie kodus ei olnud temast ühtegi fotot. Ma ei teadnud kaua aega, mis juhtus. Muidugi polnud siis internetti ka... aga see selleks, igatahes jättis mu ema pärast abiellumist oma perekonnanime alles. Mina kasvasin üles Anna Phippsina, mis on mu isa perekonnanimi. Kui keegi oleks öelnud mulle enne seda, kui ma üheteistkümneseks sain, „Margot Bamborough”, poleks ma teadnudki, et see naine on kuidagi minuga seotud.

Ma arvasin, et minu ema on Cynthia. Ta oli minu hoidja, kui ma väike olin,” seletas ta. „Ta on minu isa kauge sugulane ja isast omajagu noorem, aga tema on ka Phipps, niisiis eeldasin ma, et me oleme täiesti tavaline perekond. Sest noh – miks ma poleks pidanud?”

Küll aga mäletan ma, et kui ma kooli läksin, murdsin ma pead, miks ma hüüan Cyni „Cyniks”, mitte emmeks. Siis aga otsustasid isa ja Cyn abielluda ja nad ütlesid mulle, et nüüd võin ma teda emmeks hüüda, kui tahan, ja mina mõtlesin: aa, saan aru, enne pidin ma teda nimepidi kutsuma, sest nad ei olnud abielus. Lapsed täidavad ju kõik lüngad ise. Oma iseäraliku loogikaga.

Ma olin seitsme- või kaheksa-aastane, kui üks tüdruk ütles mulle koolis: „Tema pole su päris emme. Sinu pärisemme on kadunud.” See tundus hullumeelne. Ma ei küsinud selle kohta isalt ega Cynilt. Ma lihtsalt panin selle oma peas kuhugi kaugemale ära, aga ma arvan, et kusagil sügaval sisimas tajusin ma, et mulle oli antud seletus mõnedele kummalistele asjadele, mida ma olin tähele pannud ja millele ma polnud seni seletust saanud.

Ma olin üksteist, kui päriselt teada sain. Selleks ajaks olin ma koolis teistelt lastelt veel igasugu lugusid kuulnud. „Sinu pärisema laskis jalga” oli üks neist. Siis ühel päeval ütles üks *eriti* õel poiss mulle: „Sinu ema tappis üks mees, kes raius tal pea otsast.”

Ma läksin koju ja rääkisin isale, mida see poiss ütles. Ma tahtsin, et ta hakkaks naerma, ütleks, et see on naeruväärne, küll on õudne poiss... aga tema läks näost valgeks.

Samal õhtul kutsusid tema ja Cynthia mind minu magamistoast ära, alla elutuppa, panid mu istuma ja rääkisid mulle tõe ära.

Ja kõik, mida ma enda arvates teadsin, pudeses tükkideks,” lausus Anna vaikselt. „Kes oskab arvata, et midagi sellist võib olla juhtunud tema enda perekonnas? Ma jumaldasin Cyni. Ausalt öeldes sain ma temaga paremini läbi kui isaga. Ja siis sain ma teada, et ta polegi mu ema ja et nad mõlemad valetasid – sisuliselt valetasid sellega, et jätsid tõe rääkimata.

Nad ütlesid, et minu ema astus ühel päeval välja arstikeskusest, kus ta töötas, ja kadus jäljetult. Viimane inimene, kes teda nägi, oli arstikeskuse sekretär. Ta ütles, et ema pidi minema pubisse, mis oli sealsamas, viis minutit minna. Seal ootas teda tema parim sõbranna. Kui mu ema välja ei ilmunud, arvas see sõbranna, Oonagh Kennedy, kes oli juba tund aega oodanud, et ema ilmselt unustas. Ta helistas meile koju. Seal ema ei olnud. Isa helistas talle tööle, aga arstikeskus oli suletud. Läks pimedaks. Ema ei tulnud koju. Isa helistas politseisse.

Politsei uuris seda palju kuid. Ei midagi. Ei mingeid juhtlõngu, keegi polnud ema näinud – igatahes ütlesid nii isa ja Cyn, aga pärast seda olen ma lugenud asju, mis räägivad sellele vastu.

Ma küsisin isalt ja Cynilt, kus on mu ema vanemad. Nad ütlesid, et nad on surnud. Selgus, et see on tõsi. Minu vanaisa suri paar aastat pärast ema kadumist infarkti ja vanaema suri aasta hiljem insuldi. Ema oli nende ainus laps, nii et polnud rohkem sugulasi, kellega ma oleksin saanud kohtuda ja temast rääkida.

Ma küsisin fotosid. Isa ütles, et viskas need kõik minema, kuid Cyn otsis mõned välja, paar nädalat pärast seda, kui ma teada sain. Ta palus mul isale mitte öelda, et ta mulle pildid andis, palus need ära peita. Ma teingi seda – mul oli jänkukujuline pidžaamakott ja seal hoidsin ma ema fotosid mitu aastat.”

„Kas teie isa ja kasuema seletasid teile, mis *võis* teie emaga juhtuda?” küsis Strike.

„Te mõtlete Dennis Creedi?” küsis Anna. „Jah, aga üksikasjadest nad ei rääkinud. Nad ütlesid, et on võimalik, et mu ema tappis üks... üks halb mees. Niipalju pidid nad rääkima, selle pärast, mida see poiss koolis ütles.

„See oli õudusttekkitav mõte, et Creed võis ta tappa – ma sain Creedi nime üsna kiiresti teada, lapsed koolis aitasid hea meelega. Ma hakkasin nägema

õudusunenägusid emast, kes oli peata. Mõnikord tuli ta öösel minu magamistuppa. Mõnikord nägin ma unes, et ma leidsin tema pea mänguajakastist.

Ma sain isa ja Cyni peale väga pahaseks,” jätkas Anna sõrmi kokku põimides. „Pahaseks muidugi selle pärast, et nad mulle ei rääkinud, kuid lisaks hakkasin ma mõistatama, mida nad veel varjavad, kas nad on ema kadumisega seotud; kas nad tahtsid ta jalust koristada, et nad saaksid abielluda. Ma läksin natuke libedale teele, hakkasin poppi tegema... ühel nädalalõpul lasksin ma jalga ja politsei tõi mu koju. Isa oli maruvihane. Muidugi, kui ma nüüd sellele mõtlen, ja pärast seda, mis emaga juhtus... ilmselge, et see, et ma isegi ainult mõne tunni kadunud olin...

Tõtt-öelda tegin ma nende elu põrguks,” lausus Anna kohmetult. „Aga Cynile tuleb au anda, ta ei jätnud mind. Ta ei andnud alla. Temal ja isal olid selleks ajaks juba oma lapsed – mul on nooremad vend ja õde –, ja oli pereteraapia ja olid puhkused ühteliitvate tegevustega, ja seda kõike vedas Cyn, sest isa ei tahtnud sellistest asjadest kuuldagi. Emast rääkimine teeb ta ainult vihaseks ja kurvaks. Ma mäletan, kuidas ta minu peale karjus, et kas ma ei saa aru, kui kohutav on *temale*, et see kõik jälle välja tiritakse, mis tunne *temal* minu arvates on...

Kui ma olin viisteist, üritasin ma leida ema sõbrannat Oonagh't, seda, kellega ta oleks pidanud enda kadumise ööl kokku saama. Nad olid koos Playboy jänkud,” lisis Anna kerge muigega, „aga tookord ma seda veel ei teadnud. Ma leidsin Oonagh' Wolverhamptonist ja ta oli üsna tundeline, kui ma ühendust võtsin. Meil oli paar väga toredat telefonikõnet. Ta rääkis mulle kõiksugu asju, mida ma tõesti teada tahtsin, minu ema huumorimeelest, lõhnaõlist, mida ta kasutas – Rive Gauche, ja kohe järgmisel päeval läksin ma välja ja raiskasin sünnipäevaks saadud raha, et osta pudel seda lõhnaõli –, sellest, et ta oli šokolaadist sõltuvuses ja kinnismõtteline Joni Mitchell'i fänn. Kui ma Oonagh'ga rääkisin, muutus mu ema elusamaks kui fotode kaudu või isa ja Cyni jutu kaudu.

Kuid isa sai teada, et ma olin Oonagh'ga rääkinud, ja ta oli maruvihane. Ta nõudis mult Oonagh' telefoninumbri välja, helistas talle ja süüdistas teda selles, et ta julgustab mind talle vastu astuma, ta ütles talle, et mul on probleemid, ma käin teraapias ja mul pole kindlasti vaja, et keegi mind „tagant õhutaks”. Ta keelas mul ka Rive Gauchi kanda. Ta ütles, et ei kannata selle lõhna.

Niisiis ei saanudki ma Oonagh'ga kokku ja kui ma proovisin temaga uuesti ühendust võtta, kui olin juba üle kahekümne, ei leidnud ma teda. Niipalju, kui mina tean, võis ta olla meie hulgast lahkunud.

Ma läksin ülikooli, lahkusin kodust ja hakkasin Dennis Creedi kohta lugema, niipalju kui kätte sain. Õudusunenäod tulid tagasi, aga selle välja selgitamisele, mis tegelikult juhtus, ei jõudnud ma sugugi lähemale.

Nähtavasti oli minu ema kadumist uurinud mees, Bill Talboti nimeline inspektor, algusest peale arvanud, et Creed röövib mu ema. Nüüd on Talbot kindlasti juba surnud, tal hakkas juba siis pensioniiga kätte jõudma.

Siis, mõni aasta pärast ülikooli lõpetamist, tuli mul suurepärase mõtte luua veebilehekülj,“ jätkas Anna. „Minu toonane tüdruk jagas tehnikaasju. Ta aitab mul selle lehe teha. Ma olin väga naiivne,“ ohkas Anna. „Ma ütlesin, kes ma olen, ja anusin infot ema kohta.“

Ilmselt te kujutate ette, mis juhtus. Kõikvõimalikud teooriad – selgelt-nägijad ütlesid, kust kaevata, paljud ütlesid, et ilmselgelt oli kõige taga minu isa, teised, et ma polegi tegelikult Margoti tütar; et ma tahan raha ja tuntuks, ja tulid ka mõned eriti õelad teated, kus öeldi, et ilmselt jooksis mu ema armukesega minema, või midagi veel hullemat. Minuga võttis ühendust ka paar ajakirjanikku. Üks neist avaldas Daily Expressis meie pere kohta kohutava loo – nad võtsid ühendust ka isaga ja see oli enam-vähem viimane kirstunael meie suhetele.

Need ei saanudki enam endiseks,“ lausus Anna rõõmutult. „Kui ma ütlesin isale, et olen gei, paistis ta arvavat, et ma hakkasin selleks ainult tema vihastamiseks. Ja Cyn on viimastel aastatel ka rohkem tema poolele asunud. Ta ütleb alati: „Ma pean sinu isale lojaalne olema, Anna.“ Nojah,“ ütles Anna, „selline see lugu siis ongi.“

Korraks võttis maad vaikus.

„Päris hirmus,“ tähendas Robin.

„On,“ nõustus Kim ja asetas jälle käe Anna põlvele, „ja ma mõistan täielikult Anna soovi saada lahendus, muidugi ma mõistan. Aga kas on realistlik,“ lisas ta, vaadates otsa algul Robinile ja siis Strike’ile „– ja ma ei taha sellega teid kuidagi solvata – uskuda, et teie saate pärast nii pikka aega hakkama sellega, millega politsei ei saanud?“

„Realistlik?“ kordas Strike. „Ei.“

Robin märkas, et Anna lõi pilgu maha ja tema suurtesse silmadesse tulvasid pisarad. Tal oli naisest tohutult kahju, kuid samal ajal austas ta Strike’i ausust, ja paistis, et see avaldas muljet ka skeptilisele Kimile.

„Tõde on selline,“ jätkas Strike ja vaatas taktitundeliselt oma märkmetesse, kuni Anna oli lõpetanud silmade kuivatamise käeseljaga. „Ilmselt on küllalt suur võimalus, et me saame selle juhtumi toimiku kätte, sest meil on Londoni politseis üsna head tutvused. Me võime kogu tõendusmaterjali

uuesti läbi sõeluda, käia tunnistajate juures, niipalju kui see võimalik on, põhimõtteliselt vaadata teist korda iga kivi alla.

Kuid nii pika aja järel võib arvata, et me ei leia midagi enam, kui politsei leidis, ja meid ootavad ees tõsised takistused.

Esiteks käegakatsutavate asitõendite puudumine. Nagu ma aru saan, ei leitud teie emast sõna otseses mõttes mingit jälge, on see tõsi? Ei mingeid rõivaesemeid, bussikaarti – mitte midagi.”

„Tõsi,” pomises Anna.

„Teiseks, nagu te äsja märkisite, on paljud inimesed, kes olid temaga seotud või kes tol õhtul midagi nägid, tõenäoliselt surnud.”

„Tean,” ütles Anna ning üks pisar libises sätendades mööda tema nina alla ja pudenes akrüülklaasist lauale. Kim sirutas käe ja võttis Annal õlgade ümbert kinni. „Võib-olla on asi selles, et ma saan nelikümmend,” sõnas Anna ja nuuksatas, „aga ma ei kannata mõtet, et ma lähen hauda ega saagi teada, mis juhtus.”

„Ma mõistan,” ütles Strike, „aga ma ei taha lubada midagi, mida ma tõenäoliselt saavutada ei suuda.”

„Kas nende aastate jooksul,” küsis Robin, „on välja tulnud mingeid uusi juhtlõngu või olnud mingeid arengid?”

Vastas Kim. Tundus, et Anna varjamatu ahastus oli teda veidi raputanud, ja ta ei võtnud kätt Anna õlgade ümbert.

„Meie teada mitte, eks ole, Annie? Aga kogu selline informatsioon läks tõenäoliselt Royle – Anna isale. Ja tema ei tarvitsenud meile öelda.”

„Ta käitub, nagu poleks midagi sellist juhtunud, see on tema moodus sellega toime tulla,” lausus Anna ja pühkis pisarad. „Ta teeb näo, nagu poleks mu ema olemas olnudki – ainus ebamugav tõsiasi on, et kui teda poleks olnud, poleks ka mind.

„Uskuge või mitte,” lisas ta, „aga kõige hirmsam tundub mulle võimalus, et ema läks lihtsalt omal vabal tahtel minema ega tulnudki tagasi, ta ei tahtnud näha, kuidas mul läheb, ega tahtnud meile teada anda, kus ta on. See on asi, millele ma ei kannata mõelda. Minu isapoolne vanaema, keda ma pole kunagi armastanud – ta oli üks kõige õelamaid naisterahvaid, keda ma olen kunagi näinud –, pidas oma kohustuseks mulle öelda, et tema on salajas alati uskunud, et minu ema jooksis lihtsalt ära. Et ta ei tahtnud olla abielunaine ja ema. See tegi mulle rohkem haiget, kui ma oskan sõnadesse panna – mõte, et ema laskis kõigile osaks saada sellisel õudusel, nad pidid mõistatama, mis temaga juhtus, ja ta ei uurinud kunagi, kas tema tütreka on kõik korras...”

Isegi kui Dennis Creed ta tappis,” ütles Anna, „oleks see hirmus – õudne –, aga see oleks läbi. Ma saaksin leinata, mitte ei peaks elama võimalusega, et ema on kusagil olemas, elab teise nime all, ja talle ei lähe vähimalgi määral korda, mis meist kõigist on saanud.”

Korraks tekkis vaikus, mille kestel nii Strike kui Robin jõid kohvi, Anna tõmbas ninaga ja Kim lahkus diivani juurest, et rebida rulli küljest leht kõögipaberit, mille ta ulatas oma naisele.

Tuppa tuli teine *ragdoll* kass. Ta kinkis neljale inimesele üleoleva ainitise pilgu ning heitis siis pikali ja sirutas end päikesevalguse laigu sees välja.

„See on Lacey,” ütles Kim, samal ajal kui Anna nägu kuivatas. „Temale ei meeldi eriti keegi, isegi mitte meie.”

Strike ja Robin naersid jälle viisakalt.

„Kuidas see käiks?” küsis Kim korraga. „Kuidas te tasu võtate?”

„Tundide järgi,” vastas Strike. „Te saate iga kuu arve, kus kulud on detailselt välja toodud. Ma võin saata meiliga meie hinnad,” pakkus ta, „aga ilmselt te tahate selle korralikult läbi rääkida, enne kui midagi otsustate.”

„Jah, kindlasti,” vastas Kim, aga kui ta andis Strike’ile oma meiliaadressi, vaatas ta jälle murelikult Anna poole, kes istus, pea langetatud, ja surus endiselt iga natukese aja tagant kõögipaberit vastu silmi.

Strike’i jalakönt tõstis protesti, kui tal paluti nii lühikese istumise järel keha raskus jälle oma kanda võtta, kuid tundus, et arutada pole enam eriti midagi, eriti kuna Anna oli langenud pisaraterohkesse vaikimisse. Kahetsedes pisut, et oli küpsisetaldriku puutumata jätnud, surus detektiiv Anna jahedat kätt.

„Aitäh igatahes,” ütles Anna ja Strike’il oli tunne, et ta oli valmistanud naisele pettumuse; et naine oli lootnud, et ta lubab tõe välja selgitada; et ta vannub oma au nimel, et saab hakkama sellega, mis kellelgi teisel polnud õnnestunud.

Kim juhatas nad majast välja.

„Me helistame teile hiljem,” ütles Kim. „Täna pärastlõunal. Kas nii sobib?”

„Väga hea, me jääme ootama,” vastas Strike.

Robin vaatas tagasi, kui suundus koos Strike’iga mööda päikesest valgustatud aiatreppi alla tänava poole, ja tabas Kimi kummalise pilgu, otsekui oleks naine leidnud külaliste juures midagi, mida ta polnud oodanud. Kui ta nägi, et Robin vaatab, naeratas ta äraolevalt ja pani sinise ukse nende taga kinni.

7

*Nad kaua nõnda rändasid ju sõbralikul moel,
nii kõnnumaadel kui ka sellistel, mis hästi haritud...*

EDMUND SPENSER, „HALDJAKUNINGANNA”

Kui nad Falmouthist minema sõitsid, Strike'i tuju tõusis ja Robin pani selle peamiselt huvi arvele uue võimaliku juhtumi vastu. Ta polnud veel kunagi näinud, et mõni intrigeeriv probleem poleks Strike'i tähelepanu köitnud, ükskõik mis ka tema eraelus parajasti toimus.

Osalt oli tal õigus – Anna lugu oli tõesti Strike'is huvi äratanud, kuid peamiselt rõõmustas teda väljavaade, et ta saab lasta oma proteesil mõne tunni puhata, ja teadmine, et iga minutiga kasvab teda õest lahutav vahe-maa. Ta tegi autoakna lahti, et lasta tuttavalt ergutaval mereõhul vanasse autosse hoovata, ja küsis, puhudes suitsu Robinist eemale:

„Kas sa Morrisset oled minu äraolekul palju näinud?”

„Eile nägin,” vastas Robin. „Maksin talle eelmise kuu kulurahad ära.”

„Aa, väga hea, aitäh,” ütles Strike, „ma pidingi sulle meelde tuletama, et see tuleb ära teha. Mis sa temast arvad? Barclay ütleb, et ta oskab oma tööd hästi, ainult räägib autos liiga palju.”

„Nojah,” heitis Robin, ilma et oleks midagi kinnitanud ega ümber lükanud, „rääkida talle meeldib.”

„Hutchinsi meelest on ta natuke libe tegelane,” jätkas Strike, sondeerides ettevaatlikult pinda.

Ta oli märganud, et Robini jaoks oli Morrisset varuks eriline hääletoon. Hutchins oli ka teatanud, et Morris küsis talt, kas Robin on suhtes.

„Mm,” tegi Robin, „noh, ma pole temaga tegelikult nii palju kokku puutunud, et oskaksin midagi arvata.”

Arvestades Strike'i praegust stressitaset ja tööhulka, millega hakkama saamiseks büroo pidi pingutama, otsustas Robin, et ei hakka Strike'i kõige viimasena tööle võetud meest kritiseerima. Neil oli ühte inimest juurde vaja. Vähemalt teeb Morris oma tööd hästi.

„Patile ta meeldib,” lisis Robin, osalt lihtsalt selleks, et nalja saada, ja nägigi silmanurgast lõbususega, et Strike pöördub tema poole, kuld kortsus.

„Kurat, see pole küll mingi soovitus.”

„Nii pole ilus öelda,” pistis Robin.

„Sa saad ikka aru, et nädala pärast on Pati juba raskem lahti lasta? Tema prooviaeg on peaaegu läbi.”

„Ma ei tahagi teda lahti lasta,” vastas Robin. „Minu meelest on ta väga tore.”

„Noh, jäägu see siis sinu hingele, kui temaga kunagi probleeme hakkab tekkima.”

„Minu hingele see ei jää,” ütles Robin. „Minu kaela sa teda ei aja. Tema töölevõtmine oli ühine otsus. Sina olid see, kellel oli ajutistest sekretäridest kõrini...”

„Ja sina olid see, kes ütles „võib-olla poleks paha võtta traditsioonilise asjaajaja” ja „me ei peaks teda tema vanuse pärast alahindama”...”

„... ma tean, mida ma ütlesin, ja vanuse-jutu juurde jään ma ka nüüd. Ja meil ongi vaja kedagi, kes saaks tabelitest aru, kes on korrastatud töömeetoditega, aga sina olid see, kes...”

„... ma ei tahtnud, et sa süüdistaksid mind vanuselises diskrimineerimises.”

„... *sina olid see, kes talle seda tööd pakkus,*” lõpetas Robin kindlalt.

„Ma ei tea, mis pagan mul mõttes oli,” pomises Strike ja nipsas sigareti tuha aknast välja.

Patricia Chauncey oli viiekümne kuue aastane, kuid välja nägi kuuekümne viiene. Ta oli kõhn naine sügavate kortsudega, pärdikuliku näoga ja uskumatult tintmustade juustega, ning suitsetas büroos lakkamatult e-sigaretti, kuid teda võis näha tõmbamas pärisigaretit suitsu sügavale kopsudesse samal silmapilgul, kui tema jalad tööpäeva lõpus kõnniteed puudutasid. Pati hääl oli nii madal ja räme, et telefonis aeti teda tihtipeale Strike'iga segi. Ta istus büroo eesruumis Robini endise laua taga ja oli võtnud nüüd, mil Robin oli läinud üle täisajaga detektiivitöö peale, üle suurema osa büroo telefonivastamisest ja haldamisest.

Strike ja Pat olid suhtunud algusest peale teineteisesse võitlushimuliselt ja see hämmastas Robinit, kellele meeldisid nad mõlemad. Robin oli Strike'i mõnikord välja löövate pahurushoogudega harjunud ja oli valmis talle need andestama, eriti kui kahtlustas, et tal on valud, Pat aga ei tundnud mingeid südametunnistusepiinu ja võis täiesti nähvata: „Kas see tapaks

su ära, kui sa aitäh ütlesid?”, kui Strike ei ilmutanud juhtumisi piisavat tänulikkust, kui Pat talle telefonisõnumid edasi andis. Oli ilmselge, et tema ei tunne nüüd juba kuulsa detektiivi ees vähimatki aukartust, mida olid näidanud üles mõned ajutised sekretärid, kellest ühe oli Strike kohapeal lahti lasknud, kui nägi, et see filmib teda oma telefoniga büroo eesruumist. Asjaajaja käitumine andis lausa mõista, et ta elab igapäevases ootuses, et saab teada midagi, mis Strike’ile varju heidab, ja ta ilmutas teatud rahulolu, kui kuulis, et mõlk ühel kaustakapil tekkis sellest, et Strike virutas sellele kunagi rusikaga.

Samas aga olid toimikud täidetud, arved korras, kõik tšekid ilusti sisse kantud, telefonile vastati kiiresti, sõnumid anti edasi täpselt, büroos ei saanud kunagi otsa teekotid ega piim ja Pat polnud ainsatki korda jäädud tööle hiljaks, ükskõik milline ka polnud ilm ja vaatamata viivitustele metroorongide sõidugraafikus.

Oli ka tõsi, et Patile meeldis Morris, kes oligi enamiku tema harvade naeratuste adressaat. Morris vaatas alati hoolega, et pühendaks Patile kogu oma sinisilmse sarmi, enne kui Robini ette võttis. Pat uskus juba, et tema nooremate kolleegide vahel võib targata armulugu.

„Ta on väga kena mees,” ütles ta Robinile alles eelmisel nädalal, kui Morris teatas telefoni teel oma asukoha, et ajutiselt kättesaamatule Barclayle saaks edasi öelda, kus ta peab nende kõige suurema juhtumiga seotud jälgimise üle võtma. „Seda peab tunnistama.”

„Ma ei pea midagi tunnistama,” vastas Robin pisut pahaselt.

Juba see oli halb, et Ilsa Robinit tema puhkeajal Strike’iga tüütas, polnud vaja, et nüüd hakkaks veel Pat tegema tööajal sama Morrisega.

„Täpselt,” vastas Pat, laskmata end heidutada. „Las ta teenib austuse välja.”

„Aga see selleks,” ütles Strike nüüd, lõpetas sigareti ja kustutas koni plekktoosi sisse, mida Robin just selleks otstarbeks kindalaekas hoidis, „sa tõmbasid Tupsukesega otsad kokku. Kuradi hea töö.”

„Aitäh,” ütles Robin. „Aga see läheb lehtedesse. Mitme naise või mehe pidamine on alati uudis.”

„Jah,” ühmas Strike. „Noh, Tupsukesel saab olema hullem kui meil, aga meil tasub üritada oma nime sellest eemal hoida, kui võimalik. Ma räägin Windsori proua Championiga. Niisiis jäävad veel,” ta loendas nimesid oma jämedatel sõrmedel, „Kahepalgeline, Kergejalg, Postkaart ja Suli.”

Büroos oli saanud kombeks panna sihtmärkidele ja klientidele hüüdnimed, peamiselt selleks, et nende pärisnimed avalikus kohas rääkides või

meilidest välja ei tuleks. Kahepalgeline oli büroo endine klient, kes oli hiljuti uuesti välja ilmunud, pärast seda, kui oli proovinud teisi eradetektiive ja leidnud, et need ei rahulda teda. Strike ja Robin olid varem uurinud kaht tema tüdrukõpra. Esmapilgul oleks võinud tunduda, et Kahepalgelisel ei vea armastuses sugugi, ta on mees, kellele partnerid, keda tema kopsakas arvesaldo alguses ligi tõmbas, ei suuda kuidagi truuks jääda. Aja jooksul olid Strike ja Robin hakanud aga uskuma, et mehele valmistas mingit ebamäärast emotsionaalset või seksuaalset rahulolu, kui teda peteti, ning büroole maksti, et nad hangiksid tõendeid, mis ei ärritanud teda, vaid vastupidi, pakkusid naudingut. Kui Kahepalgelisele esitati tõendid naise truudusetusest, seadis ta naise nendega silmitsi, saatis ta minema ja otsis uue ning kõik hakkas jälle otsast peale. Seekord käis Kahepalgeline glamuurimodelliga, kes paistis mehe halvasti varjatud pettumuseks olevat truu.

Kergejalg, kelle kujutlusvõimevaese hüüdnime oli valinud Morris, oli kahekümne nelja aastane tantsija, kellel oli käimas armulugu kolmekümne üheksa aastase kaks korda lahutatud naisega, kes paistis peamiselt silma kunagise narkootikumitarvitamisega ja üüratu usaldusfondiga. Selle koorekihti kuuluva naisterahva isa palkaski büroo, et uurida Kergejala mineviku või käitumise kohta välja midagi sellist, mida saaks kasutada tütre temast eemale kiskumiseks.

Postkaart oli seni täiesti tundmatu suurus. Keskealine ja Robini meelest mitte eriti võluv televisiooni ilmateadustaja oli tulnud büroosse pärast seda, kui politsei ütles, et nad ei saa midagi ette võtta postkaartidega, mis olid hakanud saabuma tema töökohta ja mida oli hakatud väga murettekitaval kombel tooma öötundidel ka tema koju. Kaartidel polnud ähvardusi, tihtipeale olid need lihtsalt banaalsed kommentaarid ilmamehe lipsuvaliku kohta, kuid need andsid tunnistust, et postkaartide saatja teab tema liikumiste ja eraelu kohta palju rohkem, kui üks võõras teadma peaks. Iseäralik oli ka just postkaartide valimine, kui tänapäeval on nii palju lihtsam kiusata inimest taga internetis. Büroo üks lepinguline, Andy Hutchins, oli nüüd veetnud juba tervelt kahe nädala jagu öid ilmateadustaja maja ees parkides, kuid Postkaart ei olnud ennast veel ilmutanud.

Viimane ja kõige tulutoovam oli huvitav juhtum, mis puudutas Suli, noort investeerimispankurit, kelle kiire tõus ettevõttes oli põhjustanud tema tähelepanuta jäänud kolleegide hulgas ennustataval hulgal pahameelt, mis plahvatas lauskahtluseks, kui ta edutati kolme vaieldamatult parema kvalifikatsiooniga kandidaadi ees firma teiseks meheks. Millised hoovad täpselt olid Sulil firma tegevjuhi mõjutamiseks (keda büroos tunti SB ehk Suli Bossina),

see ei huvitanud nüüd enam mitte üksnes Suli alluvaid, vaid ka paari umbusklikku juhatuse liiget, kes kohtusid Strike'iga ühes hämaras baaris Londoni finantskeskuses ja seletasid talle oma muret. Strike'i praeguseks strateegiaks oli üritada Sulist rohkem teada saada tema isikliku assistendi kaudu, kes oli naisterahvas, ja just sel eesmärgil oli Morrisele antud ülesandeks assistendile tundide kaupa mesijuttu ajada, ilma et ta oleks avaldanud oma nime või ametit, ning püüda välja selgitada, kui kindel on naise ustavus Sulile.

„Kas sa pead mingiks kindlaks ajaks Londonis tagasi olema?” küsis Strike põgusa vaikuse järel.

„Ei,” ütles Robin, „miks sa küsid?”

„Ega sa vastu pole,” ütles Strike, „kui me söögipeatuse teeksime? Ma pole hommikust söönud.”

Kuigi Robin mäletas, et Strike'i ees oli olnud sarvesaiapuru täis taldrik, kui ta Palacio Lounge'i jõudis, oli ta nõus. Paistis, et Strike loeb tema mõtteid.

„Sarvesai ei lähe arvesse. Seal on peamiselt õhk.”

Robin hakkas naerma.

Kui nad jõudsid Cornwall Service'i Subwaysse, oli õhkkond nende vahel muutunud peaaegu lõbusaks, hoolimata sellest, et nad olid väsinud. Kui Robin, kes pidas meeles oma kindlat otsust süüa tervislikumalt, oli oma salatiga alustanud ja Strike oli võtnud paar rahulduspakkuvat suutäit oma steigi-juustu-võileivast, saatis Strike Kim Sullivanile tüüpmeili büroo hinnainfoga ja ütles siis:

„Ma läksin täna hommikul Lucyga tülli.”

Robin järeldas, et tüli oli olnud kole, kui Strike selle juba jutuks võttis.

„Kell viis, aias, kui ma vaikselt suitsu tegin.”

„Natuke varavõitu konfliktit jaoks,” tähendas Robin, nokkides innutult salatilehti.

„Noh, tuleb välja, et meil on käimas võistlus „Kes armastab Joani rohkem?”. Ma ei teadnud, et ma üldse osalengi.”

Umbes minuti sõi Strike vaikides ja jätkas siis:

„Asi lõppes sellega, et ma ütlesin talle, et minu meelest on Adam vinguv närukael ja Luke on mólakas.”

Robin, kes oli võtnud lonksu vett, tõmbas selle hingekurku ja teda tabas kramplik kõhahoog. Lähedaste laudade tagant vaatasid einestajad nende poole, Robin aga puristas ja ahmis õhku. Ta haaras laualt pabersalvräti, et lõuga ja läbimärgi silmi kuivatada, ning kähistas:

„Mille... *pagana*... pärast sa seda ütlesid?”

„Selle pärast, et Adam on vinguv närukael ja Luke on mölakas.”

Üritades ikka veel vett hingetorust välja saada, hakkas Robin naerma, pisarad jooksmas, kuid vangutas pead.

„Kurat küll, Cormoran,” ütles ta, kui suutis viimaks korralikult rääkida.

„Sina ei pidanud nendega terve nädala koos olema. Luke lõhkus mu uued kõrvaklapid ära ja siis jooksis mu jalaga minema, igavene väike raibe. Ja siis süüdistab Luce mind, et ma soosin Jacki. Muidugi ma soosin teda – tema on ainuke normaalne.”

„Jah, aga öelda nende *emale*...”

„Jah, tean,” lausus Strike kurvalt. „Ma helistan ja palun vabandust.” Jälle tekkis lühike paus. „Aga perse küll,” urises ta, „miks ma pean nad kõik koos välja viima? Mõlemal ülejäänul on sõjaväest kama. „Adam nuttis, kui te Sõjamuuseumist tagasi tulite” – sittagi! Sellele väiksele lurjusele lihtsalt ei meeldinud, et ma Jackile midagi ostsin, muud midagi. Kui Lucy saaks oma tahtmise, viiksin ma nad kõik igal nädalalõpul kuskile välja ja siis saaksid nad valida, kuhu minna, *üksteise järel*: siis tuleks käia loomaaias ja kuramuse kardirajal ja kõik, mis minu ja Jacki koosolemistes head on, oleks rikutud. Jack *meeldib* mulle,” lisas Strike, üllatusega, nagu paistis. „Meid huvitavad samad asjad. Mis maania see on, et neid kõiki peab ühtemoodi kohtlema? Minu meelest on see väärtuslik elu õppetund – saada aru, et keegi pole sulle midagi võlgu. Sa ei saa midagi automaatselt lihtsalt sellepärast, et oled kellegi sugulane.

Aga olgu, ta tahab, et ma ostaksin teistele poistele ka kingitusi,” ja Strike joonistas õhku ruudu. „„Proovi mitte olla pisike vördjas”. Ma lasen teha sellise sildi, et see Luke’i toa seinale panna.”

Nad ostsid kotitäie snäkke ja asusid uuesti teele. Kui nad jälle maanteele keerasid, väljendas Strike süütunnet, et tema ei saa osa maad roolis olla, sest vana Land Roveri juhtimine oli tema kunstjalale liiga suur vaev.

„Pole tähtis,” vastas Robin. „Mul pole selle vastu midagi. Mis sulle nalja teeb?” lisas ta, nähes, et Strike vaatab midagi, mille oli leidnud nende toidukotist, ja muigab.

„Inglise maasikad,” ütles Strike.

„Ja see on koomiline, mispärast?”

Strike jutustas Dave Polworthi raevust selle üle, et Cornwalli päritolu kaupadel pole sellekohast silti, ja tema sama suurest rõõmust selle üle, et kohalikud märgivad blankettidel aina enam ja enam oma korni identiteedi inglise omast tähtsamaks.

„Sotsiaalse identiteedi teooria on väga huvitav,” märkis Robin. „Ja

eneselahterdamise teooria samuti. Ma õppisin neid ülikoolis. Need mõjuvad nii äri kui ühiskonda...”

Robin jutustas rõõmsalt paar minutit, kuni heitis pilgu Strike’i poole ja nägi, et see on sügavasti magama jäänud. Otsustades mitte solvuda, kuna mees oli väsimusest hall, jäi Robin vait, ja kui mõned mühatavad norsked välja arvata, ei tulnud Strike’i poolt rohkem mingit suhtlust, kuni ta lõpuks Swindoni äärelinna lähistel korraga jälle ärkvele võpatas.

„Kurat,” pomises ta ja pühkis käeseljaga suud, „anna andeks. Kui kaua ma magasin?”

„Umbes kolm tundi,” ütles Robin.

„Kurat,” ütles Strike uuesti, „anna andeks,” ja sirutas otsekohe sigaretti võtma. „Ma pidin magama maailma kõige ebamugavamal diivanil ja lapsed ajasid mu iga päev kuradima koidu ajal üles. Kas tahad toidukotist midagi?”

„Jah,” ütles Robin ja heitis dieedi tuulde. Ta vajas hädasti midagi ergutavat. „Šokolaadi. Inglise või korni oma, mul ükskõik.”

„Anna andeks,” lausus Strike kolmandat korda. „Sa rääkisid midagi sotsiaalteooriast või millestki sellisest.”

Robin muigas laialt.

„Sa jäid magama umbes selle aja paiku, kui ma rääkisin sulle ülipõnevast moodusest, kuidas ma rakendan sotsiaalse identiteedi teooriat detektiivitööös.”

„Ja see on?” küsis Strike, püüdes varem viisakuses kaotatu nüüd tasa teha.

Robin, kes teadis väga hästi, et just viisakuse pärast Strike seda küsiski, seletas:

„Põhimõtteliselt kalduvad inimesed lahterdama ennast ja teisi gruppidesse, see aga toob kaasa sarnasuste ülehindamise grupi siseselt, ja sarnasuste alahindamise grupi liikmete ja sellest väljaspool olijate vahel.”

„Nii et sa tahad öelda, et kõik kornid on karused maa soolad ja kõik inglased on ennast täis persevestid?”

Strike keeras ühe Yorkie batooni paberist lahti ja pistis Robinile pihku.

„Ei tundu tõenäoline, aga ma uurin Polworthilt, mida ta sellest arvab, kui me järgmine kord kohtume.”

Maasikatest, mis olid olnud Robini ost, ei teinud Strike väljagi, vaid avas purgi kokakoolat ja jõi seda, suitsetas ja vaatas, kuidas taevast värub verekarva, kui nad Londonile lähemale jõudma hakkasid.

„Dennis Creed muide elab veel,” ütles Strike, vaadates, kuidas puud autoakna taga häguseks muutuvad. „Ma lugesin hommikul tema kohta netist.”

„Kus ta on?” küsis Robin.

„Broadmooris,” vastas Strike. „Alguses läks ta Wakefeldi vanglasse, siis Belmarshi, ja 95-ndal viidi Broadmoori haiglasse üle.”

„Milline oli tema psühhiaatriline diagnoos?”

„Vastuoluline. Psühhiaatrid ei jõudnud selles osas ühele meelele, kas tema mõistus oli kohtupidamise ajal terve või mitte. Väga kõrge IQ-ga. Lõpuks otsustas vandekohus, et Creed oli suuteline mõistma, mida valesti teeb, sellepärast läkski ta alguses vanglasse, mitte haiglasse. Kuid pärast seda tekkisid tal ilmselt sümptomid, mis muutsid ravi näidustatuks.

Olles lugenud selle kohta väga vähe,” jätkas Strike, „saan ma aru, miks juurdlust juhtiv uurija arvas, et Margot Bamborough võis Creedi ohvrite sekka kuuluda. Väidetavalt nähti seal kandis selle aja paiku, kui Margot oleks pidanud pubisse minema, väikest kaubikut, mis sõitis ohtlikult kiiresti. Creed kasutas kaubikut,” selgitas Strike vastuseks Robini küsivale pilgule, „mõne teise oma teadaoleva röövimise juures.”

Lambid maantee ääres süttisid juba ja Robin, kes oli oma šokolaadiga lõpetanud, tsiteeris:

„„Ta lebab pühas paigas”.”

Endiselt suitsetav Strike mühatas.

„Tüüpiline meediumite plära.”

„Arvad?”

„Igatahes, kurat küll,” vastas Strike. „Väga huvitav, et hauataguses elus oskavad inimesed rääkida ainult umbmääraste vihjetega. Ärka üles.”

„Hea küll, rahune maha. Ma lihtsalt mõtlesin valjusti.”

„Hea tahtmise korral võib peaaegu iga paiga kohta öelda, et see on püha. Clerkenwell, kus Margot kadus – kogu see piirkond on kuidagi religiooniga seotud. Seal olid mungad või midagi sellist. Tead, kus Dennis Creed 1974. aastal elas?”

„Räägi.”

„Paradise Parkis, Islingtonis,” vastas Strike.

„Aa,” tegi Robin. „Nii et sa arvad, et meedium teadis tõesti, kes Anna ema oli?”

„Kui mina meediumivärgiga tegeleksin, guugeldaksin mina igatahes klientide nimesid, enne kui nad kohale ilmuvad. Aga see võis olla peen nüanss, mis oli mõeldud trööstimiseks, täpselt nagu Anna ütles. Vihjed korraliku matmise kohta. Kui kohutav tema lõpp ka polnud, õilistab seda paik, kus on tema säilmed. Creed muide tunnistas, et puistas luutükid Paradise Parkis laiali. Tampin need lillepeenardesse.”

Kuigi autos oli endiselt umbne, jooksis läbi Robini keha väike tahtmatu külmajudin.

„Kuradi vereimejad,” ühmas Strike.

„Kes?”

„Meediumid, selgeltnägijad, kõik need soolapuhujad... jahivad inimesi.”

„Kas sina ei arva, et mõned neist usuvad sellesse, mida teevad? Saavad enda meelest tõesti sõnumeid teisest maailmast?”

„Mina arvan, et maailmas on palju põrunuid, ja mida vähem me neid nende põrunud olemise eest kiidame, seda parem meile kõigile.”

Strike'i taskus helises telefon. Ta võttis selle välja.

„Cormoran Strike.”

„Jah, tere... mina olen Anna Phipps. Kim on ka siin.”

Strike lülitas telefoni valjuhääldi peale.

„Loodetavasti te kuulete meid normaalselt,” ütles ta üle Land Roveri mürina ja logina. „Me alles sõidame.”

„Jah, lärmi on kuulda küll,” vastas Anna.

„Ma pean kinni,” ütles Robin ja tegigi seda, keeras auto sujuvalt tee-laiendile.

„Ah, nii on parem,” lausus Anna, kui Robin mootori välja lülitas. „Noh, me arutasime seda Kimiga ja jõudsime otsusele: me *tahaksime* teid palgata.”

Robin tundis elevussööstu.

„Väga hea,” ütles Strike. „Me püüame aidata, kui võimalik.”

„Aga,” jätkas Kim, „me arvame, et psühholoogilistel ja... noh, ausalt öeldes finantsilistel põhjustel tahaksime seada uurimisele tähtaja, sest kui politseil ei õnnestunud seda juhtumit peaaegu neljakümne aastaga lahendada... siis, noh, võite ju teie ka järgmised nelikümmend aastat otsida, ilma et midagi leiaksite.”

„Nii see on,” nõustus Strike. „Nii et...”

„Me mõtleme, et selleks võiks olla aasta,” lausus Anna närviliselt. „Mida te... kas see tundub mõistlik?”

„Mina oleksin sama soovitanud,” ütles Strike. „Kui aus olla, siis ma ei usu, et meil oleks erilist võimalust vähem kui kaheteist kuuga kuhugi jõuda.”

„Kas te tahate minult veel midagi küsida, enne kui pihta hakkate?” küsis Anna ühtaegu pabistades ja elevil olles.

„Kindlasti tuleb midagi pähe,” vastas Strike ja võttis märkmiku välja, et ühte nime kontrollida, „aga oleks hea rääkida teie isa ja Cynthiaga.”

Liini teises otsas jäi täiesti vaikseks. Strike ja Robin vahetasid pilgu.

„Ma ei usu, et see oleks võimalik,” ütles Anna lõpuks. „Andke andeks, aga ma arvan, et kui mu isa teaks, et ma selle asja üles võtsin, ei andestaks ta mulle iialgi.”

„Aga Cynthia?”

„Asi on selles,” kostis Kimi hääl, „et Anna isa jäi hiljuti haigeks. Cynthia on selle teema osas neist kahest mõistlikum, aga kindlasti ta ei taha, et Royd praegu endast välja viidaks.”

„Noh, pole midagi,” ütles Strike, vaatas Robini poole ja kergitas kulme. „Meie esimeseks prioriteediks on kindlasti politseitoimiku kättesaamine. Senikaua aga saadan ma teile meie tüüplepingu. Printige see välja, kirjutage alla ja saatke tagasi, ning me asume asja kallale.”

„Aitäh,” ütles Anna ning väikese viivituse järel lausus ka Kim: „Olgu siis.”

Nad lõpetasid kõne.

„Kas sa näe,” lausus Strike. „Meie esimene jahtunud jälg. See tuleb kindlasti huvitav.”

„Ja meil on aasta aega,” märkis Robin ja keeras auto tagasi maanteele.

„Nad pikendavad seda aega, kui me millelegi jälile saame,” arvas Strike.

„Looda aga,” ütles Robin pilklikult. „Kim nõustus andma meile aasta, et ta saaks Annale öelda, et nad on kõike proovinud. Ma võin sinuga kohe praegu viieka peale kihla vedada, et mingit ajapikendust me ei saa.”

„Ma võtan kihlveo vastu,” sõnas Strike. „Kui on kas või aimus mingist juhtlõngast, tahab Anna kindlasti teada, kuhu see viib.”

Ülejäänud teekond möödus büroo käimasolevaid uurimisi arutades – jutuajamine, millega nad jõudsid Denmark Streeti otsa, kus Strike autost välja ronis.

„Cormoran,” ütles Robin, kui detektiiv oma koti Land Roveri tagumisest uksest välja tõstis, „sinu laual on sõnum Charlotte Campbellilt. Ta helistas eile ja palus, et sa tagasi helistaksid. Ta ütles, et tal on midagi, mida sa tahad.”

Ühe põgusa hetke vaatas Strike Robinile lihtsalt otsa, tema ilme oli tõlgendamatu.

„Selge. Aitäh. Noh, homme siis näeme. Ei, ei näe,” vaidles ta endale kohe vastu, „sul on ju vaba päev. Olgu sul siis tore.”

Ja kui ta oli autoukse mürtsuga kinni löönud, hakkas ta büroo poole lonkama, pea rinnal ja kott õlal, andmata kurnatud Robinile mingit aimu, kas ta siis tahab seda, mis Charlotte Campbellil on, või mitte.